

На бѣдния Сюлюманъ се стори, че потъва въ земята отъ срамъ прѣдъ такава хорска несправедливостъ и нахалностъ.

Като се съвзе, той тичешкомъ отиде при кжщата на сждията и надникна въ двора прѣзъ една дзирка на портата. Вжтрѣ гърмогласно и сърдцераздирателно изрева едно магаре:

— Жж-а, жж-а!

По гласа Сюлюманъ-ага позна че това магаре е неговото. Никое друго магаре на свѣта нѣмаше такъвъ чистъ и гърмливъ гласъ.

Сега какъ да го поиска! Дълго Сюлюманъ размишлява прѣдъ вратата, най-послѣ се рѣши и влѣзе вжтрѣ.

— Великомждри, високосправедливи и многомилостиви нашъ кадийо, — започна той. — Прѣди три дена моето магаре се сбърка и влѣзе въ чужда кжща. Моето тлъсто, младо трудолюбиво свѣтлосиво магаре, на шията съ звънче, мѣничко колко юмрукъ, съ герданъ отъ сини маниста, съ червенъ вълненъ пискюлъ на челото.

— Е, че какво ми влиза това въ работа — сепнато му каза кадията.

— Моля ви най-благородни кадио, да заповѣдате на стопанина, у когото то влѣзе да ми го върне назадъ.

— Разбира се че трѣбва да ти го върне, каза сждията спокойно.

— Като е така, повърни ми магарето, щедри кадио, повърни моето едничко, сивичко, трудолюбиво магаренце.

Кой—Азъ ли?—попита очудено и съ благородно негудование кадията. — Азъ нѣмамъ никакво магаре.

— Не, благородни господарю, то е у васъ и отъ три дена насамъ ви носи жито на воденицита — каза съ плачливъ гласъ нещастния Сюлюманъ-ага.

